

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI & Global
Indexing | Google Scholar Impact Factor | Multidisciplinary

Article DOI: <https://doi.org/10.63300/tm12012026.38>

Korkai in Ancient Tamilakam

Dr. C. Parameswari^{ID},

Associate Professor, Tamil Research Centre, Alagappa Government Arts College, Karaikudi-3.

*Corresponding Author: parameswaric699@gmail.com.

Date of Submission: 20-02-2026

Date of Acceptance: 22-02-2026

Abstract: Pasumpoon Pandiyan ruled as the prince of Korkai, a place that held a premier position as the primary port of the Pandyas and a celebrated site for pearl diving. After Pandya Nedunchezian tragically lost his life due to the twists of fate that caused grief to Kannagi, the prince Pasumpoon Pandiyan traveled from Korkai to the great city of Madurai to ascend the throne.

As a coastal town, the harbor of Korkai was abundant with Neidhal (coastal water lilies) and blue flowers. Korkai was a small town inhabited by chank (conch) divers and toddy consumers. Korkai pearls were considered to be of the highest quality. The people of Korkai town welcomed those returning from pearl diving with the sounding of auspicious instruments, including chank shells.

The locals worshipped the deity of the harbor, praying for an abundance of Valampuri chanks (rare right-coiled conches) and pearls to multiply in the Korkai sea. The Parathavar (coastal community fishermen) received toddy as payment for the oysters. Pearls were so plentiful at the Korkai port that monkeys would put them into empty seashells and play with them like rattles..

Keywords: Korkai, Pasumpoon Pandiyan, Neidhal, Pearl, Valampuri Chank, Oyster shell.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library (Tamilmanam), Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

பழந்தமிழகத்தில் கொற்கை

*முனைவர் சி. பரமேஸ்வரி,

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி
காரைக்குடி-3.

பழந்தமிழகத்தில் கொற்கை, பாண்டியர்களின் முதன்மைத் துறைமுகமாகவும் முத்துக்குளித்தலின் சிறப்பிடமாகவும் விளங்கியது. இத்தகைய கொற்கை, தூத்துக்குடி மாவட்டம் ஸ்ரீவைகுண்டம் வட்டத்தில் தாமிரபரணி ஆறு கடலோடு கலக்குமிடத்தில் அமைந்துள்ளது. பாண்டியர் தலைநகரமாய் இருந்த பெருமையைக்காட்டிலும் கொற்கைக்குப் பெருமையளித்தது துறைமுகத்திலிருந்து பெற்ற முத்துக்களாகும். 'பாண்டிநாடு முத்துடைத்து' என்ற பாராட்டைப் பெற்றுத் தந்த பெருமை கொற்கைக்கே உரியது. மேற்கில் உரோம் முதலான பேரரசுகளின் செல்வத்தையும் கிழக்கில் சீனப் பேரரசின் செல்வத்தையும் வாரிக் கொண்டு வந்து, தமிழ்நாட்டின் வளத்தை வளர்த்தது கொற்கைத் துறையிலிருந்து பெற்ற முத்துக்களாகும். இத்தகையச் சிறப்பு வாய்ந்த கொற்கை குறித்து அறிவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பாண்டியர்களின் முதன்மைத் துறைமுகமாகவும் முத்துக்குளித்தலில் சிறப்பிடமும் பெற்ற கொற்கையில் இளவரசனாகிய பசும்பூட்பாண்டியன் திகழ்ந்தான். பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் ஊழ்வினையால் கண்ணகிக்குத் துயர் விளைவித்து உயிர் துறந்த பின்னர் கொற்கையிலிருந்த இளவரசனாகிய பசும்பூட் பாண்டியன் மதுரை மாநகரத்திற்குச் சென்று முடிசூடிக் கொண்டான். கடற்கரைப் பட்டினமாகிய கொற்கை கடற்றுறையில் நெய்தல் மலர்களும் நீல மலர்களும் நிறைந்து காணப்பட்டன. கொற்கை, சங்கு குளிப்பார், கள்ளுண்போர் உறையும் சிற்றூராகத் திகழ்ந்தது. கொற்கை முத்து தலைசிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. முத்துக்குளித்து வருவோரைக் கொற்கைப் பட்டினத்திலுள்ளோர் சங்கு முதலிய மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கும்படி வரவேற்றனர். கொற்கையில் வாழும் மக்கள் கொற்கைக் கடலில் வலம்புரிச் சங்குகளும் முத்துக்களும் மென்மேலும் பெருக வேண்டி கடற்றுறை தெய்வத்தை வழிபட்டனர். பரதவர் சிப்பிக்கு விலையாகக் கள்ளைப் பெற்றனர். மந்திகள், கிளிஞ்சலில் முத்துக்களைப் பெய்து கிலுகிலுப்பையாக விளையாடக் கூடிய அளவிற்குக் கொற்கைத் துறைமுகத்தில் முத்துக்கள் அதிகம் விளைந்தன.

குறிச்சொற்கள்

கொற்கை, பசும்பூட் பாண்டியன், நெய்தல், முத்து, வலம்புரிச் சங்கு, சிப்பி.

கொற்கை

கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகில் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலும் எல்லைகளாகக் கொண்டு நீண்ட கடற்கரையைப் பெற்றது தமிழகம். பழந்தமிழர் கடற்கரையோரமாகச் செல்லக்கூடிய சிறு படகினையும் பரந்துபட்ட கடலைக் கடந்து செல்லக்கூடிய நாவாய்களையும் செலுத்தவல்ல திறனைப் பெற்றிருந்தனர். கடல் கடந்த பல்வேறு நாடுகளோடும் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இதன் காரணமாகச் சிறந்த துறைமுகப்பட்டினங்களைப் பெற்றிருந்தனர். கொற்கைத் துறையில் விளைந்த முத்து கடல் கடந்த நாடுகளில் வாணிகப் பொருளாக அமைந்தது. கொற்கை, பாண்டிய நாட்டின் வளம் பெருக்கிய துறைமுகமாகும். இங்கு

முத்துக்குளித்தல் சிறப்பிடம் பெற்றது. முத்துக்குளித்தல் தொழிலைத் தண்டனை பெற்ற குற்றவாளிகள் இத்தொழிலைச் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. “கி.பி.80இல் கொற்கைக் கடற்கரையைப் பார்வையிட்ட பெரிப்புளூஸ் என்னும் பயண நூலின் ஆசிரியரான கிரேக்கர், கொற்கை என்பது கன்னியாகுமரிக்கு அப்பாலுள்ள துறைமுகம். அங்கு முத்தெடுக்கும் தொழில் நடைபெறுகிறது. தண்டிக்கப்பெற்ற குற்றவாளிகள் அத்தொழிலைச் செய்கின்றார்கள். கொற்கை பாண்டி நாட்டைச் சேர்ந்தது”¹ என்று கே.ஏ.என். சாஸ்திரி குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் குறிப்பிடுவர். “செங்கடற் செலவு” என்ற நூலை எழுதிய ஆசிரியர், கொமரியை அடுத்துச் சொல்ச்சி என்ற துறைமுகம் இருப்பதாயும், அது பாண்டியர்க்கு உரித்து என்றும், அங்கு ஆயுள் தண்டனை பெற்ற கைதிகளைக் கொண்டு முத்துக்குளிக்கும் தொழில் நடைபெறுகிறது என்றும் கூறியுள்ளார். அவர் கூறும் சொல்ச்சி கொற்கையே² ஆகும். “கொமாரிலிருந்து தொடங்கும் பகுதி கொல்கி (கொற்கை) வரை நீண்டு கிடக்கிறது. முத்துக்குளிக்குமிடம் இதுவே. அடிமைகளும் தண்டனை பெற்ற குற்றவாளிகளும் இத்தொழிலைச் செய்கிறார்கள். இக்கண்டத்தின் தென்பகுதியாகிய இம்மாநிலம் முழுவதும் பாண்டியன் ஆட்சியில் ஒரு கூறு ஆகும்”³ என்பர்.

“..... கொற்சேரித்
துன்னாசி விற்பவர் இல்”

(பழ.நானூறு 184; 3 - 4)

இவ்வடிகளில் இடம்பெறும் ‘கொற்சேரி’ என்பது கொல்லுத் தொழில் மேற்கொள்ளக் கூடிய சேரியைக் குறிக்கும்.

“பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ”

(புறநா.95; 4 - 5)

இதில் இடம்பெறும் ‘கொற்றுறை’ என்பது கொல்லனது பணிக் களரியாகிய உலைக்களத்தைச் சுட்டும்.

“பொன்செய் கொல்லன்”

(சிலப்.வழக்.காதை. 74)

என்பது பொற்றொழில் செய்யக்கூடிய கொல்லர்களைக் குறிக்கும்.

இவற்றால் சங்க காலத்தில் கொல்லர்கள் தங்கம், மணி, முத்து போன்ற விலையுயர்ந்த பொருள்களைக் கொண்டு அணிகலன்கள் மற்றும் நாணயங்கள் செய்வதில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இவ்வடிப்படையில் கொல்லுத் தொழிலைக் கொண்டு ‘கொற்கை’ என்று பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

மாங்குடி மருதனார், பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைக் குறித்து நின்னுடன் நட்புக் கொண்டவர்களின் குடியை உயர்த்தலைச் செய்பவன். நின் சினத்திற்கு ஆளாகியோருடைய அரசரிமையை நீக்கக் கூடியவன். சான்றோர்களாற் புகழப்படும் சிறந்த தலைமையினையும் உடையவன். நன்கு முற்றி ஒளிரும் சீரிய முத்தினையும், சங்குகளையுடைய சங்கு குளிப்பார் இருக்கையினையும், கள்ளுண்போர் உறையும் சிறிய ஊர்களையும் உடைய கொற்கை நகரத்தில் வாழ்வோர் பெரிதும் விரும்பும் வீர மன்னனாகவும் திகழ்பவன் என்றுரைப்பதை,

“நட்டவர் குடியுயர்க்குவை

செற்றவர் அரசபெயர்க்குவை
பேருலகத்து மேளந்தோன்றிச்
சீருடைய விழுச்சிறப்பின்
விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலக்குவளை இருஞ்சேரிக்
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கையோர் நசைப்பொருந்”

(மது.காஞ். 131 - 138)

என்பதில் பாண்டிய நாட்டின் சிறந்த பொருளாக எண்ணப்படுவது முத்தாகும். அம்முத்து கொற்கைப் பட்டினத்தை அடுத்துள்ள கடலில் குளிக்கப்படுதலின் ‘கொற்கை முத்து’ எனப்பட்டது. கொற்கை பாண்டிய மன்னர்களின் சிறந்த நகரங்களுள் ஒன்றாகலின் பாண்டிய நெடுஞ்செழியனின் சிறப்பு கூறப்பட்டது. சூல் முற்றி, ஒளி முதிர்ந்து விளங்கும் சிறந்த முத்துக்களையும் சங்கினையும் மூழ்கி எடுப்பவர் உறையும் சேரிகளையும் கள்ளுண்போர் உறையும் சிறுறார்களையும் கொண்டது கொற்கை என்பது பெறப்படுகிறது.

பாண்டியர்கள், வடதிசைக்கண் வேங்கட மலைப் பக்கத்திலுள்ள அரசர்கள் திறையாகக் கொடுத்த வெண்மையான தந்தங்களைக் கொண்ட யானைப் படைகளை உடையவர்கள். வீரம் செறிந்த போரில் வல்லவர்கள். கொற்கை, பாண்டியர் அறநெறி வழுவாது காவல் செய்கின்ற பட்டினமாகும். அப்பட்டினத்துப் பெருந்துறையில் பெறும் முத்துக்களைப் போன்ற பற்கள் என்பதை,

“..... வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட் டியானை
மறப்போர்ப் பாண்டிய ரறத்திற் காக்குங்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தி னன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கு மெயிறு”

(அகநா. 27; 6 - 10)

என்பது குறிப்பிடும்.

இதில் இடம்பெறும் ‘கொற்கை என்பதற்கு ”பாண்டி நாட்டில் தாமிரபரணியின் சங்கமுகத்தில் அமைந்த பழைய துறைமுகப்பட்டினம்; பாண்டியர்களின் தலைநகரங்களுள் ஒன்று”⁴ என்பர். பாண்டியர், வேங்கடத்தையுள்ளிட்ட தமிழகத்தின் வடவெல்லைக்கண் அமைந்த நாட்டை ஆண்டனர். வேங்கட மலைக்குரிய குறுநில மன்னர் திறையாகச் செலுத்தும் யானைப்படைகளை உடையவர். வேங்கட மலைச் சாரலில் பிறந்து வளரும் யானை சிறந்தது. பாண்டியர், மறத்தால் போராற்றி அறத்தால் நாடு காக்கும் தன்மையராகத் திகழ்ந்தனர்.

பெரும்புகழ் கொண்ட கொற்கைக்குத் தலைவனாகிய வென்றி தரும் வேலையும் விரைந்த செலவையுடைய பெருமை பொருந்திய யானைகளையும் பெரிய தேரினையும் உடைய பசும்பூண் பாண்டியன் மலை போன்று உயர்ந்தோங்கிய கோயிலையுடைய மதுரையின்கண் கொங்கரை வென்ற நிலையில் வெற்றிக் களிப்பால் ஆடியதை,

“பேரிசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேற்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்ச் செழியன்
மலைபுரை நெடுநகர்க் கூடல் ஆடிய”

(அகநா. 296; 10 – 12)

என்பது புலப்படுத்தும். கொற்கைக்குத் தலைவனாகிய பசும்பூண் பாண்டியன் யானைப் படைகளை உடையவன் என்பது பெறப்படுகிறது.

தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள கொற்கை, பாண்டியனின் முதன்மை வாய்ந்த துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்ததால் இளவரசர்கள் அந்நகரத்தில் தங்கியிருப்பது வழக்கமாயிருந்தது. இவ்வகையில் பாண்டிய நெடுஞ்செழியன், உயிர் துறந்த பின்பு கொற்கையிலிருந்த இளவரசனாகிய வெற்றிவேற் செழியன் மதுரை மாநகரத்திற்குச் சென்று முடிசூடிக் கொண்டான். “கொற்கை நகரத்து இருந்தாண்ட வெற்றி தரும் வேலினையுடைய செழியன், பொற்கொல்லர் ஆயிரவரை தன்னொரு முலையினைத் திருகியெறிந்து மதுரையை யெரித்த மாபெரும் பத்தினிக்கு ஒரு பகற்பொழுதிலே உயிர்ப்பலியாக உண்பித்து”⁵ “மதுரையின் புகழைப் பரப்பினான். வெற்றிவேற்செழியன், பத்தினிக்குப் பலியூட்டியதை, சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரை, கண்ணகியின் சிலம்பைக் கவர்ந்து கோவலனைக் கள்வன் எனக் குற்றமிழைத்த “அன்று தொட்டுப் பாண்டியனாடு மழைவறங் கூர்ந்து வறுமை யெய்தி வெப்புநோயும் குருவும் தொடரக் கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற் செழியன் நங்கைக்குப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரைக் கொன்று களவேள்வியால் விழுவொடு சாந்தி செய்ய நாடுமலிய மழைபெய்து நோயும் துன்பமு நீங்கியது”⁶ என்று குறிப்பிடும்.

இயற்கை வளம்

கடலினின்றும் தவழ்ந்து வருகின்ற அலைகள் ஒளியினையுடைய முத்துக்களைக் கொண்டு வரும். அம்முத்துக்கள் கண்டோர் உள்ளத்தைக் கவருகின்ற அழகிய நடையினையுடைய குதிரைகளின் கால்களை வடுப்படுத்தி அவற்றை மேற்செல்லாது தடுத்து நிறுத்தும். இத்தகைய இயற்கை வளமிக்கது. தேரையுடைய பாண்டிய மன்னனுக்குரிய கொற்கைப் பட்டினம். மேலும் கடற்றுறையிடத்து உப்பங்கழியில் வண்டுகள் கிணடி வாய் திறத்தலையுடையதாக நெய்தல் மலர் காணப்பெறுவதை,

“இவர்திரை தந்த வீர்ங்கதிர் முத்தங்
கவர்நடைப் புரவிக் கால்வடுத் தழக்கு
நற்றேர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது

(அகநா. 130; 9 - 13)

என்பதில் பாண்டிய நாட்டில் தாமிரபரணியின் சங்கமுகத்தில் அமைந்த பழைய துறைமுகப்பட்டினமாகிய கொற்கை நகரம் முத்துக்கள் விளைகின்ற கடற்பரப்பினையுடையது. கடற்றுறைகளையடுத்து கடற்கரை இடந்தொறுமுள்ள கழிகளிடத்து நெய்தல் நிறைந்து காணப்பெறுவதைப் பெறமுடிகிறது.

உப்பங்கழியிடத்து பூங்கொத்துக்களையுடைய நெய்தல் மலரும் நீல மலரும் குவியுமாறு கடலானது பேரலைகளுடன் திகழ்வதை,

“கழியே சிறுகுர னெய்தலொடு காவி கூம்ப
ஏறிதிரை யோதந் தரலா னாதே”

(அகநா.350; 1 – 2)

என்பது குறிப்பிடும்.

நீர் நிறைந்த முத்துக்கள் தோன்றுகின்ற கொற்கைத் துறையில் பசுமையான இலைகளைக் கொண்டதாக நீரில் நனைந்த நெய்தல் மலர் காணப்படுவதை,

“..... நீர்
முத்துப்படு பரப்பின் கொற்கை முன்றுறைச்
சிறுபா சடைய செப்பேர் நெய்தல்
தெண்ணீர் மலரின்”

(நற்.23; 5 - 8)

என்பது உணர்த்தும். “கடலிடத்து எங்கும் படாது ஒரு சில பகுதிகளில் மாத்திரம் படுவதால், கொற்கைக் கடற்கரையை ‘முத்துப்படு பரப்பு’ என்றார்.”⁷ இவற்றால் கடற்கரை உப்பங்கழியிடத்து நெய்தல் மலரும் நீல மலரும் நிறைந்து காணப்பெறுவதை அறியமுடிகிறது.

முத்துக்குளித்தல்

தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களுள் பழம்பெருமை வாய்ந்தது கொற்கையாகும். இது பாண்டியர்களுக்குரியது. பாண்டிய நாட்டுக் கொற்கை முத்து உலகப் புகழ் பெற்றது. “யானைத் தந்தமும், எருமை நெய்யும், விலங்கின் தோலும், ஆமை ஓடும், பஞ்சும், பட்டும் தமிழகத்தை விட்டு, உரோம் நாட்டு வாணிக வீதிகளில் சென்று குவிந்தன. உரோமப் பேரரசின் பெருவளத்தை வற்றச் செய்த வணிகப் பொருள்களுள் கொற்கைத் துறை முத்தே முதலிடம் பெற்றது. நம் நாட்டு முத்தை அந்நாட்டு மக்கள் பெரிதும் விரும்பினர். அரசினங்குமரிகள், மதுவில் முத்திட்டுக் குடித்தனர் என எழுதியுள்ளார்கள். அந்நாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள். இதுபோலும் நிகழ்ச்சிகளால் முத்தின் விலை அளவின்றி உயர்ந்தது. கிடைத்தற்கு அரிதாகிய காலத்தே முத்து ஒன்று எண்ணாயிரம் பவுன் நிறையுள்ள பொன்னின் மதிப்புடையதாகக் கருதப்பட்டது”⁸.

இத்தகைய முத்தினைப் பெரிய படகினையுடைய பரதவர்கள் கடற்பரப்பில் தம்மைத் தாக்காதவாறு கொல்லும் தன்மை வாய்ந்த சுறாமீனை ஒதுக்கிவிட்டு நீருள் மூழ்கி வலம்புரிச் சங்கினை எடுப்பர். சங்குகள் முழங்கும்படி ஆரவாரமிக்க கொற்கையோர் எதிர்கொண்டு அழைக்குமாறு படகினின்றும் இறங்கி வருவதை,

“இலங்கிறும் பரப்பின் ஏறிசுறா நீக்கி
வலம்புரி மூழ்கிய வான்றிமிற் பரதவர்
ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்
கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள இழிதருங்
குவவுமணல் நெடுங்கோட் டாங்கண்”

(அகநா.350 ; 10 - 14)

என்பது உணர்த்தும். இதில் இடம்பெறும் “வலம்புரி - சங்கு வகைகளுள் ஓர் உயர்ந்த வகை. இதன் வயிற்றில் முத்துப் பிறக்கும்; இம்முத்து, முத்துக்களுள் தலைசிறந்தது என்பர்.”⁹

வலம்புரிச் சங்கு அழகிய வடிவும் வெண்மை நிறமும் கொண்டது என்பதை,

“..... சீரொடு

வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்”

(திருமுரு. 126 - 127)

என்பது உணர்த்தும். கடலில் பிறந்த சங்குகளில் வலம்புரிச் சங்கானது உலகம் புகழும் சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை,

“இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்

வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்”

(பெரும்பா. 34 - 35)

என்பது புலப்படுத்தும்.

பதின்மூன்றாண்டின் இறுதியில், தமிழகத்திற்கு வந்து தமிழ்நாட்டின் பழக்கவழக்கப் பண்பாடுகளை நேரில் கண்டறிந்த மார்க்கோபோலோ கொற்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதை, “முத்துக் குளிப்பவர்கள், பெரியவும் சிறியவுமாய் தம் கலங்களோடு கொற்கைக்குச் செல்வர். ஆங்கே, அவர்கள் தம் பெரிய கலங்களில் ஏறிக்கொண்டு, கடலில் அறுபது கல் தொலைவினைக் கடந்து சென்று நிற்பர். ஆங்கு, அப்பெரிய கலங்களை நிறுத்திவிட்டுச் சிறிய கலங்களில் ஏறிக்கொள்வர். பின்னர் கடல் நீருள் குதித்து மூழ்குவர். மூழ்கிக் கடலடிக்குச் செல்வர்; கடலாழம் இருபத்தினான்கு அடியிலிருந்து எழுபத்திரண்டு அடிவரையும் இருக்கும்; ஆண்டு அவர்களால் எவ்வளவு நாழிகை இருக்கமுடியுமோ அவ்வளவு நாழிகை இருப்பர்; அதற்குள்ளாகவே ஆங்குக் கிடைக்கும் முத்துச் சிப்பிகளை வாரிக்கொண்டு வருவர்; ஒரே முறையில் நிறையக் கொண்டு வருவதும், பலமுறை மூழ்கியும் வறிதே வருவதும் உண்டு; ஒவ்வொருவரும் தங்களால் ஆகும்வரை, தங்கள் தங்கள் ஆற்றல்களுக்கு ஏற்ப, ஒருமுறையோ, பலமுறையோ மூழ்கி முத்தை வாரிக் கொண்ட வருவர். கடலடியில் செல்வார் சிலர், ஆங்கு வாழும் பெருமீன்களுக்கு இரையாகி உயிர் இழத்தலும் உண்டு. முத்துச் சிப்பிகளைத் தாம் வேண்டும் அளவு வாரிக் கொண்டு பின்னர் கரை வந்து சேர்வர்; சேர்ந்ததும், பத்தில் ஒரு பகுதியைக் கடலில் மூழ்கிய தம்மை, அக்கடல்வாழ் உயிர்கள் ஊறு செய்யாவாறு மந்திரம் ஒதித் தெய்வத்தை வழிபட்ட அந்தணர்க்கு அன்புக் காணிக்கையாகவும் தருவர். இவ்வாறு, தாமே சென்று மூழ்கி, மூழ்கிப்பெற்ற பயனைத் தாமே அனுபவிப்பார் சிலர்; ஒரு சிலர், முத்து வணிகரின் ஏவற்படி சென்று மூழ்கி, மூழ்கிப் பெற்றனவற்றை அவ்வணிகர்பால் அளித்துவிட்டு அவர் தரும் கூலியை மட்டும் பெற்று வருவார் ஒரு சிலர். முத்துக்குளிக்கும் இத்தொழில், பங்குனி பதினைந்தாம் நாட்தொடங்கிச் சித்திரை முடிய, நாற்பத்தைந்து நாள் நடைபெறும். இத்தனை முத்திற்கு மேல் எவரும் பாண்டி நாட்டு எல்லையைக் கடந்து எடுத்துச் செல்வது கூடாது எனத் தடைவிதித்தும், எவரிடத்தேனும் முத்துக்கள் இருப்பின், அவற்றைத் தன்பால் கொண்டு வந்து தரின், அதன் இருமடங்கு விலையைத் தருவதாக அறிவித்தும், மக்களிடையே கிடைக்கும் முத்துக்களையெல்லாம் மன்னனே பெற்றுக் கொள்வன்; இவ்வகையால் அரசன்பால் அளவிற்ற முத்துக்கள் குவிந்து கிடந்தன”¹⁰ என்று எடுத்துரைப்பர்.

முத்துக்குளிப்போர் சுறா மீன்களின் தாக்குதலிலிருந்து தன்னைக் காத்து, கடலுள் மூழ்கி முத்தெடுத்தல் உண்டு. “கடல் பரப்பிலே தமக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றுள்ள ‘சுறா மீன்கள்’ – ‘கடல்புலி’, ‘கடல் வில்லன்’, ‘அமங்கல கீதம்’ என்று பல்வேறு பெயர்களில் சிறப்பாக

அழைக்கப்படுகின்றன. கடந்த 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இம்மீன்கள் மிகக் கொடிய விலங்குகள் என்றே பொதுவாகக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்தன. இம்மீன்களின் மிகப் பெரிய உருவத்தையும், கொடிய குணத்தையும், மூர்க்கமான வேகத்தையும் அறிந்த ஆங்கில மாலுமிகள் இவ்வின மீன்களை ஷார்க்ஸ் (Sharks) (செர்மானிய மொழியில் 'ஷார்க்' Scharke - என்னும் சொல்லுக்கு 'மிகக்கொடியது' என்று பொருள்படுமாதலின்) என்றழைக்கத் தொடங்கினர்¹¹. "இம்மீன்களின் கண்கள் மிகச் சிறியவையாக இருப்பினும் கூரிய பார்வையும், வண்ணங்களை அறியும் தன்மையும் இதற்குண்டு; மனிதனின் கண் பார்வையைவிட 10 மடங்கு நுட்பமானப் பார்வையினைப் பெற்றுள்ளதால் மிக மங்கிய ஒளியிலும், அதிக ஆழத்திலும் கூட இம்மீன்களால் தெளிவாகப் பார்க்க இயலும். நீரில் ஏற்படும் அதிர்வுகளை எளிதில் அறிந்திடும் நுட்ப உணர்வினால் தம் இரைகளையும் எதிரிகளையும் விரைவில் கண்டறிந்து கொள்கின்றன. செவிப்புலனுறுப்புகள் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றன. மோப்ப உணர்வினால் குருதி வாடையினை மிக எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றல் கொண்டவை"¹² என்பர்.

இவ்வாறு கொல்லும் தன்மை வாய்ந்த சுறா மீன்களிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்டும் கடலில் சென்று முத்துக்குளித்தலாகிய சிரமமான செயலை மேற்கொண்டு முத்துக்குளித்து வருவாரைக் கொற்கைப் பட்டினத்திலுள்ளவர் மகிழ்ச்சியால் சங்கு முதலியவை முழங்கும்படி வரவேற்பர் என்பது புலனாகிறது.

தெய்வ வழிபாடு

கொற்கைப் பட்டினம், பொன்னாலான ஒளி திகழும் முகபடாத்தையுடைய போர்த் தொழிலில் பயிற்சி பெற்ற யானைப்படையினையும் போர்த் தொழிலையும் கொண்ட பாண்டியனுக்கு உரியது. தழையாடையை உடுத்திய உயர்ந்த அல்குலியையுடைய நெய்தல் நிலப் பெண்கள், அப்பட்டினத்தின் துறைமுகத்தில் விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய முத்துக்களோடு தெய்வத்தினை வாழ்த்தி வணங்கினர். கதிரவன் மறைந்த அந்திப் பொழுதில் அச்சம் பொருந்திய அலைகடலானது நிறைமதி நாளில் பேரொலியுடன் பொங்கி எழுந்ததை,

"..... பொன்னின்
அவிரெழில் நுடங்கும் அணிகிளர் ஓடை
வினைநவில் யானை விறல்போர்ப் பாண்டியன்
புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை
அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழையணிப் பொலிந்த கோடேந்து அல்குல்
பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவப்
பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆரிடை
உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக்கிளர்ந்து.

(அகநா.201 ; 1 - 9)

என்பது புலப்படுத்தும். இதில் இடம்பெறும் "கொற்கை - பாண்டி நாட்டில் தாமிரபரணியின் சங்கமமுகத்தில் அமைந்த பழைய துறைமுகப்பட்டினம்; முத்துக்களில் கொற்கைத் துறையில் குளிக்கின்ற முத்தே சிறந்ததாகலின், 'புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை அவிர்கதிர் முத்தம்' எனப்பட்டது"¹² என்பர். கொற்கை மகளிர், கொற்கைத் துறைமுகத்தில் நிறைமதி நாளில் பெளர்ணமி வழிபாட்டை மேற்கொண்டனர். வழிபாட்டின்போது ஒளியுடைய முத்துக்களோடு

வலம்புரிச் சங்கினையும் சொரிந்து கடற்றுறையின் கண்ணுள்ள தெய்வத்தை வழிபட்டனர்.

வலம்புரிச் சங்கு இயற்கையிலேயே மிகவும் அரிதானது. செல்வத்தின் அடையாளமாகத் திகழ்வது இலட்சக்கணக்கான சங்குகளில் மிகச் சில சங்குகள் மட்டும் வலப்பக்கமாகத் திரும்பியிருக்கும். இதில் முத்து உருவாவது மிக அரிது. இத்தகைய அரிதான வலம்புரிச் சங்குகளும் முத்துக்களும் கொற்கைக் கடலில் கிடைத்துள்ளன. இவை மென்மேலும் வளம் பெருக வேண்டுமென்று தெய்வத்தை வழிபட்டமை புலனாகிறது.

பண்டமாற்று முறை

பண்டைத் தமிழர், பண்டமாற்று முறையால் தங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெற்று வாழ்ந்தனர். உள்நாட்டு வாணிகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பண்டமாற்று முறையே பின்பற்றப்பட்டது. கடலில் பல்வகை மீன்களைப் பிடிப்போர் அவற்றுடன் முகந்து வந்த சிப்பியினைப் பன்னாடையால் அரிக்கப்பெறும் களிப்பினைத் தரும் கள்ளிற்கு விலையாகக் கொடுப்பர்.

“..... பரப்பிற்

பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த இப்பி

நாரரி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்”

(அகநா.296 ; 7 - 9)

கடலில் மீன்களைப் பிடிக்கும்போது இவற்றுடன் சிப்பியினையும் முகந்து வருதல் உண்டு. இத்தகையச் சிப்பியும் கடல் உணவாகக் கருதப்படுகிறது. இதில் புரதம், துத்தநாகம், வைட்டமின் B12 போன்ற ஊட்டச்சத்துகள் நிறைந்துள்ளன. சிப்பியின் காலியான ஓடுகள் கடற்கரையில் கிடைக்கின்றன. இவற்றைக் கொண்டு அலங்காரப் பொருட்கள், சிப்பி மாலைகள், கைவினைப் பொருட்கள் செய்யப்படுகின்றன. எனவே சிப்பி இறைச்சியினைக் கள்ளிற்கு விலையாகப் பெறுகின்றனர்.

கடற்கரைப் பட்டினம்

உப்புவணிகர் தாம் வளர்த்த மந்தியின் மார்பில் நுணா மரத்தின் சிறிய கட்டையில் கூர்மையான உளியைக் கொண்டு மணிகள் துளைத்து அத்தகைய நுணாமணி மாலையை மார்பில் அணிவித்துக் கோலஞ் செய்திருப்பர். மேலும் நெட்டியாற் செய்த செயற்கைப் பூவினை நெற்றியில் சுற்றியிருப்பர். உப்பு வணிகர் தம் வண்டியோடு தம் மக்களை ஒத்த இம்மந்தியினை அழைத்து வருவர். மந்திகள் வாள் போலும் வாயையுடைய கிளிஞ்சலின் வயிற்றில், எயிற்றை ஒத்த முத்துக்களைப் பெய்து மூடிக் கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு, நுசுப்பையும் தோள்புறம் மறைக்கும் ஐம்பாற் கூந்தலையும் உடைய உப்பு வணிகர் ஈன்ற பிள்ளைகளோடு கூடி விளையாடுகின்ற வகையில் கொற்கை கடற்கரைப் பட்டினம் திகழ்வதை,

“..... நாகமுதிர் நுணவத்து

அறைவாய்க் குறுந்துணி அயில்உளி பொருத

கைபுனை செப்பங் கடைந்த மார்பிற்

செய்பூங் கண்ணி செவிமுதல் திருத்தி

நோன்பகட் டுமணர் ஒழுகையொடு வந்த

மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்
நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்
வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்
தோள்புறம் மறைக்கு நல்கூர் நுசுப்பின்
உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கை”

(சிறுபா. 51 - 62).

என்பது உணர்த்தும். உப்பு வணிகர், வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு விற்கச் செல்லும்போது தன் மனைவி மக்களுடன் பிள்ளைகளைப் போன்று வளர்த்த மந்தியையும் உடன் கொண்டு செல்வது உண்டு. அம்மந்திக்கு நுணா மரத்தின் கட்டையில் மணிகள் கடைந்து மாலை புனைதல் உண்டு. அம்மந்திகள் கிளிஞ்சலின் வயிற்றில் முத்துக்களைப் பெய்து மூடிக் கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு உமணர் குழந்தைகளுடன் கூடி விளையாடும் கடற்கரைப் பட்டினமாகக் கொற்கை திகழ்ந்தது.

இவ்வாறு கொற்கைப் பட்டினத்தில் வாழும் மக்கள் அஃறிணை உயிர்களையும் தாம் பெற்ற பிள்ளைகளைப் போன்று வளர்த்தனர். கிளிஞ்சலுக்குள் முத்துக்களைப் பெய்து கிலுகிலுப்பையாக விளையாடக்கூடிய வகையில் முத்துக்கள் அதிகம் விளையக்கூடிய பகுதியாகக் கொற்கைக் கடற்கரைப் பகுதி திகழ்வதை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு இயற்கை வளமிக்கக் கொற்றைக் கடற்றுறையானது சுனாமியின் இயற்கைத் தாண்டவத்தால் கடலைகள் மணலை அள்ளிக் குவித்தன. தாமிரபரணியும் மணலை அள்ளிக் குவித்தது. இத்தகையச் சீற்றத்தால் ஐந்து மைல் தூரம் உள்வாங்கியிருந்த கொற்கைக்கடல் மண்மேடிட்டுப் போனது. பழங்காலத்தில் முத்துக்குளித்தலில் சிறப்பிடம் பெற்ற பெரிய துறைமுகமான கொற்கை இன்று சிற்றூராகச் சுருங்கிப் போய்விட்டது. இயற்கைத் துறைமுகமாகியக் கொற்கையை இயற்கையே பறித்து விட்டது வேதனைக்குரியது.

சான்றெண் விளக்கம்

- [1]. ஆர். ஆளவந்தார், இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள் (தொகுதி ஒன்று). ப. 128, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 13, முதற்பதிப்பு; 1984
- [2]. கா. கோவிந்தன், தமிழர் வாணிகம், ப. 61, மலர் நிலையம், சென்னை - 1, முதற்பதிப்பு; 1955.
- [3]. கா. அப்பாத்துரை, ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப.68, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை - 08, மூன்றாம் பதிப்பு; 2014.
- [4]. இரா. செயபால்(உ.ஆ.), அகநானூறு (மூலமும் உரையும்), ப. 81, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை - 98, முதற்பதிப்பு; 2004.
- [5]. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள், சிலப்பதிகாரம், பக். 570 - 571, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட், இரண்டாம் பதிப்பு ; 1999.

- [6]. மேலது, சிலப்பதிகாரம், உரைபெறு கட்டுரை-1, ப.18.
- [7]. ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும், பாகம் - 1, ப. 148, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை - 08.முதற்பதிப்பு; 2010.
- [8]. கா.கோவிந்தன், தமிழர் வாணிகம், ப.21, மலர் நிலையம், சென்னை - 1, முதற்பதிப்பு; 1955.
- [9]. பொ.வே. சோமசுந்தரனார், அகநானூறு நித்திலக்கோவை, ப.135, திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட் சென்னை - 1, முதற்பதிப்பு; 1970.
- [10]. கா.கோவிந்தன், தமிழர் வாணிகம், பக். 54 - 56, மலர் நிலையம், சென்னை - 1, முதற்பதிப்பு; 1955.
- [11]. ச.பரிமளா, மீன்கள் அன்றும் இன்றும், ப. 99, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், முதற்பதிப்பு; 1991.
- [12]. மேலது, ப. 101